

มติชน

Matchon
Circulation: 500,000
Ad Rate: (FC) 1,550 (BW) 1,100

Section: First Section/กระแสรสทัศน์

วันที่: พุธ 30 กรกฎาคม 2551

ปีที่: 31

ฉบับที่: 11099

หน้า: 6(ขวา)

Col.Inch: 94.50

ADValue: (B/W) 103,950

(FC) 146,475

PRValue(x3): (B/W) 311,850

(FC) 439,425

คอลัมน์: ดุลยภาพดุลยพินิจ: จะเล่นบันจี จัมพ์ กันหรือไง ประเทศไทย?

ดุลยภาพดุลยพินิจ

มิ่งสรรพ์ ขาวสอาด

ผู้ อ่านคงเคยเห็นเครื่องเล่นที่มีชื่อว่า บันจี จัมพ์ ลักษณะของมันจะเป็นเครื่องเล่นที่เราผูกขาไว้ แล้วกระโดดแบบตั้งพสุธาลงไปแนวหรือช่องเขาลึก เมื่อได้ความตื่นเต้นสมประสงค์แล้วก็จะถูกชักขึ้นมา

ผู้เขียนเห็นว่าสถานการณ์บ้านเมืองของเราตอนนี้กำลังบีบบังคับให้คนไทยเล่นบันจี จัมพ์ ทั้งที่ไม่อยากเล่น คนที่บีบบังคับเราให้เล่นก็ไม่ใช่อะไรอื่นล้วนแล้วแต่เป็นคนที่ยังอ้างว่ารักษาดี รักษาคนไทยทั้งนั้นก็คือ พรรครัฐบาลและฝ่ายตรงข้าม

ทำไมผู้เขียนถึงคิดว่าเรากำลังจะเล่น บันจี จัมพ์ สาเหตุก็เพราะว่า ตอนนี้เรามีเงื่อนไขที่พร้อมจะทำให้ตกลงเหวได้คือ

หนึ่ง เรามีรัฐบาลที่ไม่สามารถดำเนินการปกครองให้เป็นไปตามครรลองปกติได้ อย่างว่าแต่ good governance เลย แม้แต่ governance ก็ยังทำไม่ได้ ลองคิดว่า มีประเทศไหนบ้างที่รัฐมนตรีมหาไทยลงพื้นที่ไม่ได้ มีประเทศอาเซียนไหนบ้างที่รัฐมนตรีไปประชุมแล้วไม่แน่ใจว่าจะไปพูดอะไรได้บ้าง

มีประเทศไหนบ้างที่นายกรัฐมนตรีประกาศไม่ไว้วางใจสื่อแล้วเปิดศึกแนวรบรอบด้านทุกวัน แทนที่จะทำสงครามเศรษฐกิจซึ่งก็คือศัตรูของประเทศที่แท้จริง แต่มยังมีสัญญาณและเกียร์ว่างในตำแหน่งสูงสุดในหลายกระทรวง

สอง นโยบายเศรษฐกิจด้านการเงินกับการคลัง เดินกันไม่คนละทิศคนละทาง

สาม ทั้ง 2 ฝ่ายที่สัประยุทธ์ขั้วสู้กัน ต่างเอาปัญหาของกลุ่มคนกลุ่มเดียว มาจัดเป็นปัญหาสำคัญที่สุดของประเทศ แล้วเอาปัญหาของคนอีกกว่า 65 ล้านคน มาเป็นปัญหาที่ยังรอได้อยู่ ประเทศเราจึงขาดการจัดลำดับความสำคัญของปัญหาที่ต้อง

ถ้าจะใช้ภาษาไทยแบบสำนวนนายเกษมปัจจุบันก็ต้องบอกว่า “พุธไร้ พุธถึงเฮีย มัวแต่เอาสติปัญญาที่มีอยู่ทั้งหมดมาห้าหน้ากันเป็นสงครามกลาง เมืองยุคใหม่ ประเทศไทยจะไม่บรลัยได้อย่างไร”

ฝ่ายการเมืองข้างถนน (ทั้งสีเหลืองและสีแดง) ก็เหมือนกันหยุดการปะทะด้วยกำลัง ด้วยวาจาและวิธีการอันก้าวร้าวกับทชพะเสียที ดูจะเป็นอนาธิปไตยชัดขึ้นมากกว่าอะระขัดขึ้น แนวร่วมที่เป็นพลังเงียบก็อดทนระอาใจไปตามๆ กัน

โดยส่วนตัวผู้เขียนเห็นด้วยกับการเมืองข้างถนนว่าอาจเป็นเรื่องจำเป็นต้องมี แต่ก็ต้องอยู่ภายใต้ขอบเขตที่เหมาะสม

จะเล่น บันจี จัมพ์ กันหรือไงประเทศไทย?

ทุกคนสามารถแสดงความคิดเห็นของตนได้แต่ก็ต้องอย่างอารยชนไม่ใช่ขว้างปาข้าวของใส่กัน ถ้าอยากให้การเมืองไทยก้าวหน้าก็ต้องปล่อยให้สถาบันต่างๆ ค่อยๆ พัฒนาตามครรลองแห่งอารยะ ไม่ใช่จะช่วยกันดึง ทั้ง สถาบันต่างๆ ที่เราค่อยๆ ดูเลอะพุ่มพักมานานให้ถดถอยหรือเสื่อมสภาพกันไปหมด

ผู้เขียนยังเห็นด้วยอีกว่า การเคลื่อนไหวนอกสภาอาจต้องมีย่างต่อเนื่อง แต่ต้องมีรูปแบบที่เปลี่ยนไปตามสถานการณ์และต้องเป็นรูปแบบที่เป็นอารยะสร้างความเข้าใจแก่ประชาชนมากขึ้น

ไม่ใช่รูปแบบที่สร้างความเกลียดชังส่วนตัวและทำร้ายใครก็ได้ที่ไม่เห็นด้วยกับใจมดิน ความเข้มแข็งต้องเกิดจากความรู้ความเข้าใจร่วมกัน ไม่ใช่ความเกลียดชัง หรือจุดประกายชดนิยามอย่างไม่จำเป็น

ทำ ไปถึงคิดว่าบ้านเมืองเราจะลงเหว?

ก็เพราะขณะนั้นนอกจากสถานการณ์เศรษฐกิจภายนอกจะไม่เอื้อแล้ว เรายังมาซ้ำเติมตัวเองอีกภาคเศรษฐกิจที่บีบบังคับประเทศไทยตลอดมาจนถึงในช่วงก่อน พ.ศ.2523 คือ ภาคเกษตร ถัดจากนั้นก็คือ ภาคอุตสาหกรรมจนถึงวิกฤตเศรษฐกิจเมื่อปี พ.ศ.2540 หลังจากนั้น ภาคเศรษฐกิจการท่องเที่ยวก็เข้ามาเป็นหวัรฉกรับขับเคลื่อนแทน

แต่พอมาเจอวิกฤตน้ำมันทุกภาคเศรษฐกิจก็จะ

ถดถอยลงไปหมด แม้ว่าภาคเกษตรจะยังดูดี แต่ก็ไม่นานเกินรอดต้นทุนพลังงานและสารเคมีเกษตรก็จะตามทัน

วิกฤตน้ำมันครั้งนี้จะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างการผลิตอย่างมหาศาล ความได้เปรียบเสียเปรียบของสินค้าบริการในอุตสาหกรรมต่างๆ จะต้องปรับเปลี่ยนไป ประเทศไทยจะรับมือกับปัญหานี้ได้อย่างไรในระยะปานกลางและระยะยาว

โครงสร้างการผลิตของไทย โดยเฉพาะอุตสาหกรรมที่พึ่งพิงแรงงานกำลังอยู่ในช่วงของการปรับตัวจากการแข่งขันในตลาดโลก ซึ่งจีนกลายเป็นคู่แข่งที่แข็งแกร่งกว่า โรงงานเหล่านี้ค่อยๆ ทอยปิดตัวไปเรื่อยๆ หรือย้ายฐานการผลิตไปประเทศอื่น

ราคาพลังงานที่เพิ่มขึ้นจะซ้ำเติมให้อุตสาหกรรมที่พึ่งพลังงานมากเป็นอุตสาหกรรมที่ต้องเผชิญความยากลำบากในลำดับต่อไป

สำหรับภาคเกษตรนั้น แม้ว่าสินค้าเกษตรหลายตัวจะราคาดีมากกว่า 2-3 ปี แต่หากราคาน้ำมันเพิ่มขึ้นก็จะมีผลต่อราคาที่ดินเกษตรที่ได้รับในภาวะที่ตลาดเป็นของผู้ซื้อ แม้ราคาจะดีในระยะสั้น แต่ก็จะประสบปัญหาต้นทุนที่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เพราะสารเคมีเกษตรจะทยอยขึ้นราคาตามน้ำมันไปด้วย

อุตสาหกรรมประมงที่เราอุตสาหกรรมอันดับโลกที่กำลังล่มสลายไปด้วยเช่นกัน แต่ทั้งนี้ไม่ใช่เพราะ

มติชน

Matchon

Circulation: 500,000

Ad Rate: (FC) 1,550 (BW) 1,100

Section: First Section/กระแสทรรศน์

วันที่: พุธ 30 กรกฎาคม 2551

ปีที่: 31

ฉบับที่: 11099

หน้า: 6(ขวา)

Col.Inch: 94.50

ADValue: (B/W) 103,950

(FC) 146,475

PRValue(x3): (B/W) 311,850

(FC) 439,425

คอลัมน์: ดุลยภาพดุลยพินิจ: จะเล่นบันจี จัมพ์ กั้นหรือไง ประเทศไทย?

ราคาน้ำมันอย่างเดียวยังทำให้เกิดการล่มสลาย หากแต่ยังเกี่ยวพันไปถึงการขาดการจัดการทรัพยากรที่ถูกต้อง เช่น เรaplปล่อยให้มีเรือประมงมากกว่ากำลังการผลิตทรัพยากรถึงหนึ่งเท่าตัว เป็นต้น

ส่วนภาคเศรษฐกิจการท่องเที่ยว การส่งเสริมการท่องเที่ยวราคาถูก (ซึ่งไม่เคยเป็นกลยุทธ์ที่ดีเลย) จะเป็นกลยุทธ์ที่ใช้ไม่ได้ผลอีกต่อไป

ปัญหาวิกฤตน้ำมันจึงไม่ใช่แค่ปัญหาเฉพาะหน้า กลายเป็นปัญหาโครงสร้างหลักไปแล้ว รัฐบาลจะต้องเตรียมคน เตรียมสติปัญญา วางกลยุทธ์ต่อสู้สงครามเศรษฐกิจรอบใหม่ ประเด็นสำคัญคือ ไม่ใช่แก้ปัญหาเฉพาะหน้าไปวันๆ และปัญหาเศรษฐกิจนั้นหนักหนาหนัก ต้องมีทั้งนโยบายระยะสั้น ระยะยาวที่ชัดเจน ประเทศไทยไม่มีเวลาแล้วที่จะให้มาทะเลาะกัน

ในบรรดามาตรการ 6 มาตรการที่รัฐบาลประกาศมาก็มีที่ต้งบ้าง เขยิบบ้าง และแย้งบ้าง แต่ก็ควรวិเคราะห์และปรับปรุงเป็นเรื่อยๆ ไป เช่น การลดภาษีสรรพสามิตก็เป็นนโยบายบรรเทาชั่วคราวที่พอรับได้ เพราะเป็นภาษีที่สนับสนุนให้ใช้น้ำมันที่สะอาดกว่า แต่น่าจะพิจารณาการปรับโครงสร้างภาษีเสียเลย เช่น การลดภาษีเงินได้ในระดับของชาวไทยลง แต่ไปเพิ่มภาษีสิ่งแวดล้อม ลดการเก็บเงินจากคนชั้น คนแก่ ไปเก็บเงินจากผู้สร้างมลพิษจะดีกว่า แต่การจะเอาน้ำมันที่ไม่ได้มาตรฐานมาใช้มัน ผู้

เขียนไม่เห็นด้วย

เพราะนอกจากจะเป็นนโยบายที่ไปคนละทิศคนละทางกับการสนับสนุนให้ใช้น้ำมันที่สะอาดกว่าแล้วยังเป็นการทำลายสิ่งแวดล้อมอีกด้วย ซึ่งการทำแบบนี้ก็คือการตายแบบผ่อนส่ง เป็นการแก้ปัญหาแบบขายผ้าเอาหน้ารอดไปวันๆ เท่านั้น

ส่วนการลดค่าน้ำมันสำหรับคนยากคนจนคงจะจำเป็น ซึ่งก็น่าเห็นใจรัฐบาลเพราะเป็นเรื่องสังคมสงเคราะห์ แต่รถเมล์ฟรีคันวันคั้นนั้นเป็นการสร้างต้นทุนการบริหารจัดการที่เพิ่มขึ้นโดยใช่เหตุสำหรับเวลาที่คับขันเช่นนี้ ไม่อยากให้รัฐบาลมีมิจฉาที่รัฐ อะไรที่ไม่ดีก็เลิกไป อะไรที่ดีก็อาจทำให้มากขึ้น

ข้อสำคัญก็คือนอกจากนโยบายเฉพาะกิจหรือก้อเอี้ยะ (ตามที่อาจารย์สมภพท่านเรียก) ต้องมีนโยบายระยะปานกลางและระยะยาวที่ชัดเจน ประสาน กลมเกลียว และไม่แตกกับผลกระทบต่อชีวิตประชาชนในระยะยาว

แต่ถ้ามีแต่ทะเลาะกันอยู่ก็เหมือนกับเรากำลังจะเล่นบันจี จัมพ์ หากประเทศไทยจะเล่นบันจี จัมพ์กันจริงๆ ละก็ มีมือที่มองไม่เห็นทั้งหลายจะมีแรง มีความสามารถพอที่จะสาวประเทศไทยขึ้นมาจากเหวได้หรือ?

หยุดทำร้ายประเทศไทยกันเสียที หยุดเอาประเทศไทยของเรามาเป็นเดิมพันอำนาจส่วนตัวเถอะ ขออ้อ!